

Glasnik Svetog Jurja

List župe Sveti Juraj u Trnju

godina I. (2004.) br. 3 (3)

Sretan Uskrs

Uskrsna poruka

Križni put mladih

Intervju: vlč. Mladen Vuk

SREĆU NALAZIM SAMO U TEBI

Sreću nalazim samo preko Tebe i u Tebi, izvore svake radosti.

Sreću nalazim samo u Tvome prijateljstvu i u sjedinjenju s Tobom.

Sreću nalazimo samo u Tvome miru, Gospode, u miru koji Ti pružaš.

Mir se nalazi samo u blistavu svjetlu, što po Tebi zablista u svijetu, u kojem se veselimo svakoj istini i pravdi.

Sreću nalazimo u Tvojoj svetosti, koja moju dušu s ljubavlju ispunja i mene čini da se razdajem.

Sreću nalazimo samo u Tvojoj dobroti, u milu pogledu, koji našem životu želi samo dobro.

Jean Gallot

Uredništvo:

Odgovorni urednik:

vlč. Darko Kelemenić, žpk.

Glavni urednik:

Igor Ivković

Uredničko vijeće: Zvonko Franc, Goran

Novak, Jurica Kos, Predrag Brezničar,

Tomislav Mihac, Hrvoje Barić, Marta

Barić, Natalija Steyskal, Tina Kralj, Željka

Kovač, Marinela Mesarek, Ivana Mesarek,

Marija Toth, Emilija Vadlja, Marija Mihac

Izvor fotografija: Župni arhiv

Glasnik Svetog Jurja izlazi jednom u dva mjeseca i prema liturgijskim vremenima

SADRŽAJ

Uvodna riječ urednika(3)

Župnikova uskrсна poruka(4)

Križni put mladih...(5-7)

Biskupova propovijed...(8)

Uskrs(9)

“A kralj će im...”(10-12)

Spasenje(13)

Opraštanje(14-15)

Isusovo uskrsnuće(15)

Svjetlosna krunica(16-17)

Veliki Jubilej(18)

Sveti Juraj(19-20)

Uskršnji običaji (21-22)

Povijest Župe (23-25)

Intervju (26-28)

Kapela ...(29)

Uskrs ...(30-31)

Duh Sveti u našem životu (31)

Statistike (32-33)

Mladi mladima ...(34)

Susreo sam Isusa (35-36)

Recenzija knjige (37)

Recenzija filma (38)

Zabavna strana (39)

Dragi čitatelji!

Dolaskom Uskrsa izašao je naš novi broj Glasnika Svetog Jurja. Za ovaj broj uredništvo se stvarno potrudilo pa smo napravili mnogo bolji i deblji list. Kao i uvijek naši mladi napravili su mnoštvo zanimljivih tema. Pošto se nalazimo u Uskrsnom vremenu teme su uglavnom vezane uz taj naš najveći blagdan.

Od naših novih tema valja istaknuti “Razmišljanja krizmanika”-u kojoj naši krizmanici razlažu svoja razmišljanja. U rubrici recenzije uveli smo recenziju knjiga, u kojoj za ovaj broj obrađujemo knjigu “Želim se promijeniti” autorice Hriste Maves. Uveli smo i rubriku “Pilovi i kapelice” u kojoj obrađujemo novosti uz naše kapelice, a isto tako obrađujemo pilove da ne padnu u zaborav. Uz žalosnu, radosnu i slavnu Papa Ivan Pavao II. potkraj 2002. dodao je četvrtu kronicu-”Krunica svijetla”. Budući da nismo informirani o toj krunici, želja nam je bila ovim člankom informirati i potaknuti na moljenje. U rubrici “Povijest župe” obradili smo svećenike od 1501 do 1971. Zadovoljstvo mi je najaviti ekskluzivni intervju s našim domaćim sinom vlč. Mladenom Vukom koji je trenutno kapelan u župi Nedelišće.

Ako imate zanimljive teme ili se želite nadovezati uz nečiji tekst pošaljite nam pismo, koje ćemo objaviti u rubrici “Pisma čitatelja”. Drago će nam biti, ako nam pošaljete koji prijedlog, primjedbu, pohvalu ili pokudu.

Naravno pozivamo sve mlade, one koji se tako osjećaju i one malo starije da nam se pridruže u izradi lista. Bilo pisanjem pjesama, sastavaka, crtanjem sličica ili razradom neke ozbiljnije teme.

Zahvalio bih se svima onima koji su radili na ovom časopisu, a nismo ih spomenuli.

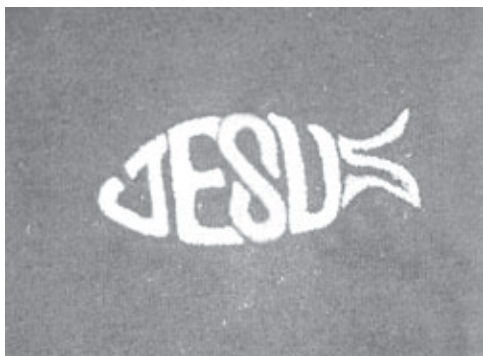
Igor Ivković

Dragi župljani!

Kad su dva sveta čovjeka jednom po svijetu putovali, došli su do jedne rijeke. Neki je mladić tu kod vode stajao te gledao kako ribe u vodi plivaju. Jedan ga sveti čovjek pita: "Mladiću, što radiš tu?" Mladić mu reče: "Gledam, kako ribe amo tamo po vodi plivaju te mislim: oh, kako bi bilo lijepo, da sam riba!" Svetac ga tad opet zapita: "Bi li ti doista htio postati riba?" Kad mu mladić kaže, da bi, reče mu nato: "Skoči u vodu!" On skoči i postane riba. Nakon godinu dana te svete ljude opet nanese put do te rijeke te se sjetite o tom mladiću pa ga opet pozovu. Mladić brzo dođe iz vode te počne vikati da nije zadovoljan vodi. Upita ga svetac da li još želi biti riba, mladić nato hitro kaže da ne. "Kod poplave kad je voda mutna jedva se izmičem da me kotrljajuće kamenje niz vodu ne zgnječi". Na to mladić reče: "Volio bih biti ptica." Svetac mu kaže: "Odleti u zrak!" Mladić je odmah poletio kao ptica. Nakon godinu dana kad su opet prolazili pokraj rijeke sveti ljudi pozovu mladića da vide kako mu je. "Slabo! Kud god idem, da se nešto zrnja nazobljem, odmah me ljudi potjeraju; u zraku me progone ptice grabljivice, tako da nikad nemam mira." "Dakle ti ne želiš biti ptica?" Mladić im kaže, da ne. "Zato budi čovjek što si i dosada bio! Držimo da si se osvjedočio, da je čovjek naj sretniji stvor Božji na zemlji!" Ostao je i dalje čovjek. Budimo braćo i sestre i mi samo ljudi onakvi kakvi jesmo, sa svojim usponima i padovima, vrednotama i vrlinama i nikad ne težimo da postanemo nešto drugo što nismo. To od nas traži upravo Uskrsnuli Isus Krist koji je za mene i tebe Uskrsnuo i koji svima nama želi donjeti mir srca duše. U tim mislima želim svima, moji dragi župljani, vama najmlađima do najstarijima, zdravima i bolesnima, sretnima i zaplakanima, sretan i blagoslovljen Uskrs.

Vaš župnik

Križni put mladih Varaždinske biskupije

Već tradicionalni 4. po redu planinarski križni put mladih Varaždinske biskupije i ove se godine uoči svetkovine Uskrsnuća Isusova održao u organizaciji biskupijskog Povjerenstva za pastoral mladih i Bratovštine sv. Ferdinanda iz župe Ferdinandovac. Oko 540 mladih, pretežno srednjoškolaca i studenata, iz gotovo svih od 104 župe biskupije tijekom dva dana vikenda 27. i 28. ožujka prešlo je 54 kilometra hoda Križnog puta kojem su ove godine postaje bile crkve i kapele u župama Ludbreškog dekanata. Ovogodišnji Križni put održan je pod geslom "Obucimo oklop vjere i ljubavi" (1 Sol 5,8).

U subotu ujutro po organiziranom dolasku

mladih autobusima i vlakom, priređeno je okupljanje kod župne crkve u Martijanecu, gdje se molila

prva postaja Križnog puta. Tijekom subotnjeg dana mladi su prošli više crkava, kapela i raspela u župama Martijanec i Ludbreg, gdje su župljani sa župnicima dočekali mlade pecivom, čajem i sokovima, a unatoč povremenom snijegu, vjetru, blatnim i mokrim staza-

zama nizine, kao i usponima nabrežuljke Bilogore dobrog raspoloženja, vedrog duha i ustrajnosti nije

manjkalo. Tako su u večernjim satima nakon gotovo 30 kilometara puta ispunjenog molitvom i pjesmom, ali i razgovorom i druženjem, naizmjenice noseći drveni križ hodočasnici stigli u župu Rasinja, gdje je u

župnoj crkvi biskupijski povjerenik za pastoral mladih i voditelj puta vlč. Damjan Koren zajedno sa župnikom vlč. Tomislavom Petrićem predvodio svetu misu. Zahvaljujući župi Rasinja i sponzorima Općini Rasinja, tamošnjoj Osnovnoj školi "Andrija Palmović", te tvrtkama "Podravka" i "Vindija" priređena je okrijepa za sve sudionike koji su prenoćili u prostoru

Osnovne škole i društvenom domu. Hodočasnici su noćili na vlastitim podmetačima i u vrećama za spavanje koje su u ruksacima nosili sa sobom. Idućeg dana put se nastavio župama Kuzminec, gdje je priređen doručak, i Veliki Bukovec, gdje su mladi objedovali, a u poslijepodnevnim satima povorka od više od 500 sudionika Križnog puta nakon višesatnog hoda dugog oko 25 kilometara stigla je u Ludbreg uputivši se na kongresni prostor kod Zavjetne kapele prošteništa Predragocjene Krvi Kristove. U molitvi i pjesmi pridružilo im se i 80-tak sudionika već tradicionalnog Križnog puta

župom Ludbreg, koji su V. korizmenu nedelju odabrali za Križni put crkvama, kapelama i pilovima ludbreške župe. Nakon zajedničke molitve sudionici oba križna puta s križonošama na čelu uputili su se središnjim gradskim ulicama i Trgom Presvetog Trojstva prema župnoj crkvi Presvetog Trojstva, gdje su ih dočekali župljani s bogatom

okrjepom unutar zidova cinktora, kojoj su mladi pristupili tek po završetku misnog slavlja jer su bili željni susresti se s Kristom u slavlju euharistije.

Sudionici oba križna puta i domaći župljani ispunili su svaki pedalj župne crkve

kako bi slavili Predragocjenu Krv Kristovu u svečanoj euharistiji, koju je u nezaboravnoj i jedinstvenoj

atmosferi predvodio varaždinski biskup mons. Marko Culej, zajedno s ludbreškim župnikom i upraviteljem prošteništa preč. Josipom Đurkanom i povjerenikom vlč.

Korenom te uz sudjelovanje fra Dražena Kovača i drugih svećenika. Pozdrav biskupu Culeju u ime 540 okupljenih sudionika IV. križnog puta Varaždinske biskupije, uz domaćeg župnika, uputio je vlč. Koren

koji je istaknuo kako su hodočasnici tijekom dva dana ispunjenih hodom po napornom i blatnjavom terenu uistinu iskusili što znači ustrajno slijediti Krista dodavši da je Krist svakog osobno iskušavao i na simboličan način izvlačio iz "blata grijeha". Pozdravljajući sve okupljene vidno radosan varaždinski biskup iskazao je zahvalu svim sudionicima Križnog puta

što su si međusobno pomagali da ne posustanu kako bi zajedničkim snagama došli do cilja te osjetili neizmjernu ljubav koju Krist ima prema svakom čovjeku.

Uoči euharistijske službe mladi su molitvom vjernika izrazili svoje zahvale i težnje, naglasivši kako im je primjer Kristove žrtve svjedočanstvo da se svaka žrtva isplati. Pozvali su Krista da svima okupljenima usliši molitve i udijeli darove iskrenog obraćenja, milosrdnog srca koje ne osuđuje nego oprašta, te obnove i okrepljenja kako bi osnaženi služili svaki svojim životom i svjedočili križnim putem. Zaključujući molitvu biskup Culej zamolio je Gospodina da usluži molitve ove vjerne mladeži koji u svome životu žele slijediti Krista.

“Ti znaš što sve oni u sebi nose, sve njihove slabosti u okruženju zloće, grijeha i napasti. Pomozi im da njihova dobra volja i želja da Tebi vjerni ostanu ne budu nadvladani i pobijeđeni zlom i grijehom,

nego da urode dobrotom prema bližnjima i ljubavlju prema Tebi”, kazao je biskup. Za vrijeme svete mise na gitarama je svirala skupina mladih, koja je i čitavom trasom Križnog puta svojim sviranjem predvodila duhovne skladbe. Na kraju svete mise svi okupljeni molili su posljednju XIV. postaju Križnog puta, a mladi su istaknuli želju da svi ljudi svijeta upoznaju Isusa, kazavši kako samo Krist razumije čovjeka, pa čak i onda kad ga cijeli svijet ne razumije. Nakon misnog slavlja, u kojem je nadvladan umor i dan smisao žrtvi Križnog puta,

ne da urode dobrotom prema bližnjima i ljubavlju prema Tebi”, kazao je biskup. Za vrijeme svete mise na gitarama je svirala skupina mladih,

koja je i čitavom trasom Križnog puta svojim sviranjem predvodila duhovne skladbe. Na kraju svete mise svi okupljeni molili su posljednju XIV. postaju Križnog puta, a mladi su istaknuli želju da svi ljudi svijeta upoznaju Isusa, kazavši kako samo Krist razumije čovjeka, pa čak i onda kad ga cijeli svijet ne razumije. Nakon misnog slavlja, u kojem je nadvladan umor i dan smisao žrtvi Križnog puta,

svima je zahvalio predstavnik organizatora vjeroučitelj Robert Šćuka iz Ferdinandovca, predavši biskupu na dar zastavicu IV. križnog puta koju su primili i svi sudionici, kao i poseban dar iznenađenja koji su mladi uvijek bavali tijekom puta - pjesmom i plesom iskazanu himnu Križnog puta "Dođi Isuse". U zahvalama, praćenima višekratnim burnim pljeskom,

vjeroučitelj Šćuka kazao je kako mladi nisu došli u crkvu istresti blato s cipela, nego sa svojih duša, te je pozvao okupljene da odbace svu prljavštinu koja priječi susret s Isusom i Njegovom Predragocjenom Krvi. Nazočnim svećenicima poručio je da i dalje potiču i njeguju pastoral mladih jer su mladi predivno bogatstvo. Sve sudionike i njihove prijatelje

pozvao je da se odazovu na Križni puti iduće godine. U ime organizatora povjerenik vlč. Damjan Koren zahvalio je svima koji su pomogli u realizaciji križnog puta, a mlade je pozvao da ih poruke i duhovne misli Križnog puta prate u životu, posebice u trenucima teškoća i slabosti, kako se ne bi odjeveni oklopom vjere i ljubavi sramili i sustezali svjedočiti za Krista u ovome svijetu. Zahvaljujući okupljenima, domaći župnik kazao je kako mladi zasigurno nisu ni svjesni koliko su duboko svojim svjedočanstvom vjere zaorali brazdu u poprilično duhovno uspavalim podravskim krajevima. Pozvao je sve sudionike da se nakon mise okrijepe

svime što su župljani priredili. Zaključujući susret, biskup Culej zahvalio je biskupijskom Povjerenstvu za mlade i njegovim članovima na čelu s vlč. Korenom, istaknuvši pritom kako su vjernici dužni vjeru koju su naslijedili od svojih predaka predati onima koji dolaze iza njih. Blagoslovio je sve nazočne pozvavši mlade da se odazovu na nacionalni susret mladeži u Šibeniku. Nakon završnog slavlja i okrjepe sudionici su se ispunjeni radosnim dojmovima autobusima i vlakom vratili svojim domovima. Inače, realizaciji IV. križnog puta uz povjerenika Korena pridonijeli su i ostali članovi Povjerenstva za mlade vjeroučitelji Silvio Benč, Snježana Mališa i Marinko Novotny te bogoslov Tomislav Kos, a svoj doprinos sudjelovanjem su dali i župnik iz Orehovice vlč. Stjepan Mostečak i fra Dražen Kovač s Framošima iz Varaždina. Sama organizacija po dekanatima povjerena je po prvi put animatorima župnih zajednica mladih, koji polaze seminar formacije animatora mladih Varaždinske biskupije "Mladi za mlade".

Jasminka Bakoš-Kocijan

svime što su župljani priredili. Zaključujući susret, biskup Culej zahvalio je biskupijskom Povjerenstvu za mlade i njegovim članovima na čelu s vlč. Korenom, istaknuvši pritom kako su vjernici dužni vjeru koju su naslijedili od svojih predaka predati onima koji dolaze iza njih. Blagoslovio je sve nazočne pozvavši mlade da se odazovu na nacionalni susret mladeži u Šibeniku. Nakon završnog slavlja i okrjepe sudionici su se ispunjeni radosnim dojmovima autobusima i vlakom vratili svojim domovima. Inače, realizaciji IV. križnog puta uz povjerenika Korena pridonijeli su i ostali članovi Povjerenstva za mlade vjeroučitelji Silvio Benč, Snježana Mališa i Marinko Novotny te bogoslov Tomislav Kos, a svoj doprinos sudjelovanjem su dali i župnik iz Orehovice vlč. Stjepan Mostečak i fra Dražen Kovač s Framošima iz Varaždina. Sama organizacija po dekanatima povjerena je po prvi put animatorima župnih zajednica mladih, koji polaze seminar formacije animatora mladih Varaždinske biskupije "Mladi za mlade".

Jasminka Bakoš-Kocijan

Iz naše župe na križnom putu sudjelovali su: Predrag Brezničar, Jurica Kos, Tomislav Mihac, Marije Mihac, Hrvoje Barić, Tomislav Čavlek i Igor Ivković, Martina Blažeka.

Biskupova propovijed na križnom

Podsjetivši u propovijedi sve nazočne da se nalaze u svetištu Predragocjene Krvi Kristove, biskup Culej istaknuo je kako Kristova Krv svjedoči koliko vrijedi čovjek otkupljen prolivenom božanskom krvlju.

“Možda ne vrijedimo toliko u ljudskim očima, ali pred Bogom svaki od nas ima neprocjenjivu vrijednost Krvi Kristove”, rekao je biskup osvrnuvši se na nedjeljno Evanđelje o susretu Isusa sa ženom uhvaćenom u preljubu, koju je Isus opraštajući grijeh uputio da više ne griješi. “Onima koji su ženu htjeli kamenovati za grijeh, Isus je poručio da preispitaju sebe i grijeh koje potajno čine. No, opraštajući grijeh ženi, Isus joj je poručio da više ne griješi, da započne novi život, život čestitosti, poštenja i vjernosti. Isus je vratio čast poniženoj ženi, koju su ljudi najprije iskoristili da služi za zadovoljenje njihovih strasti i požuda, a zatim je odbacili i željeli kamenovati”, kazao je biskup Culej dodavši kako ljudi obično preziru i mrze grešnika. “No, Isus nas poučava da treba mrziti grijeh, a grešniku pomoći da se oslobodi grijeha. Isus nas uči suprotno od onoga kako mi ljudi radimo. Upravo nam ova pouka iz Evanđelja pokazuje kako nitko od nas nije bez grijeha. Isus traži od nas da ovdje na zemlji okajemo svoje grijeh. Daje nam mogućnost da nakon svake ispovijedi iznova započnemo. Jer Isus nije došao na ovaj svijet da nas osudi, nego da nas spasi svojom krvlju, mukom i uskrsnućem”, kazao je varaždinski biskup u propovijedi. “Vi, ovdje okupljeni moji dragi mladi

prijatelji, kroz ova dva dana prošli ste jedan dio naše domovine i naše biskupije, prolazili ste blatom, doživljavali uspone i padove, ali bili ste jedan uz drugog da si međusobno pomognete. Imati pokraj sebe čovjeka, više vrijedi od sveg bogatstva, jer to znači imati uz sebe ruku prijatelja. No, mi kao vjernici svjesni smo da ne putujemo sami ovim svijetom, da je Isus uz nas na našem životnom putu. Isus nam poručuje da onaj koji želi biti uz Njega treba uzeti svoj križ sa sobom i slijediti ga. Jer svatko od nas ima svoj križ, kojeg je pozvan nositi na putu na kojem će ga pratiti Isus. Ali Isus nije iza nas, nego je On uvijek ispred nas da se žrtvuje i preda za nas. Isus će prvi umrijeti i uskrsnuti za nas, kako bi nam pokazao da naš cilj nisu smrt i grob, nego uskrsnuće i život. Upravo to ste vi pokušali kroz ova dva dana - ići za Isusom, podnoseći ne žegu i sunce, nego hladnoću i blato. Isusu je draga vaša žrtva i vrijeme koje ste darovali Njemu, ali Isus će vam to i nagraditi”, naglasio je biskup dodavši kako Isus očekuje od njih da i na dalje u životu računaju s Njime, da ga i dalje slijede. “Danas se na pozornici svijeta pojavljuju razni vođe i učitelji, ali Isus je jedini vođa i učitelj koji svoje učenike i sljedbenike ne ostavlja, jer se i nakon smrti vratio među svoje učenike da bude s njima u sve dane do svršetka svijeta. Stoga ostanimo i mi s Njime, nemojmo ga ostaviti jer jedino Krist ima riječi života vječnoga. Dok zahvaljujemo Gospodinu za Njegovu veliku ljubav prema nama, želimo mu i našom ljubavlju odgovoriti. Otvorimo svoje srce Gospodinu da bismo i mi zahvaćeni Njegovom dobrotom i ljubavlju, promijenivši sebe, bili sposobni mijenjati svijet i ljude oko sebe”, zaključio je biskup Culej u propovijedi.

USKRS

KADA SLAVIMO USKRS

Uskrs je pomični blagdan. Ne slavi se svake godine istog datuma.

Kršćani židovskog podrijetla i kršćani Istoka, iz zemalja bliže Isusovoj domovini, slavili su Uskrs neposredno nakon blagdana Pashe, 15. dana židovskog mjeseca Nisana. Njima je Uskrs padao na različite dane u tjednu.

Ostali kršćani, iz grčko-rimske civilizacije, željeli su Uskrs slaviti samo nedjeljom, pa im se tako datum iz godine u godinu mijenjao.

Konstantin Veliki, rimski car koji je prihvatio kršćansku vjeru, sazvao je Koncil u Niceji 325. godine i tamo je prihvaćeno da će se Uskrs u cijelom kršćanskom svijetu slaviti prve nedjelje nakon punog mjeseca koji dođe poslije proljetne ravnodnevnicе (poslije 21. ožujka). To znači da Uskrs može biti najranije 22. ožujka, a najkasnije 25. travnja.

Ali, nesavršeni kalendari onog doba opet su doveli do različitih dana slavljenja Uskrsa u raznim krajevima svijeta. Tek od 1752. godine konačno cijelo kršćanstvo zapadnog svijeta slavi Uskrs istog dana.

Istočne Crkve koje se još drže julijanskog kalendara Uskrs slave bilo nedjelju prije, bilo nedjelju poslije “zapadnog” Uskrsa, a vrlo rijetko se datum poklapaju.

SIMBOLI USKRSA

Jaje

U cijelom kršćanskom svijetu jaje je simbol Uskrsa. U jajetu se krije malo pile, što simbolizira novi život, koji izlazi iz mraka na svjetlo dana. Ljudi boje jaja i slikaju na njima: slika sunca znači sreću, pilić ispunjenje želja, jelen zdravlje, cvijeće ljubav i dobre želje.

Uskrsna svijeća

“Mrak” u našem životu su naši grijesi, a svjetlo koje će taj mrak rastjerati je Uskrsna svijeća. Prati nas na našem krštenju, prvoj pričesti, svetoj Potvrdi, ispraća nas uz samrtničku postelju. Svjetlo je simbol Isusa Krista koji je svojim uskrsnućem rastjerao tamu i mrak i ljudima donio trajno, vječno svjetlo. Uskrsna svijeća na sebi ima znakove Alfa i Omega (početak i svršetak) Između križa nalazi se broj tekuće godine. Pet zabodenih čavala na uskrsnoj svijeći podsjećaju nas na Isusove rane.

Janje

Malo, umiljato, čisto i bijelo kao snijeg. Kao mladi život, potpuno nevino, bez najmanjeg grijeha. Prema Starom zavjetu, žrtveno janje prinosilo se kao zahvala Bogu za dobra koja je činio svome narodu.

Na misi slušamo: “Evo Jaganjca Božjeg, evo onoga koji oduzima grijehе svijeta”. To janje, taj Jaganjac - to je Isus.

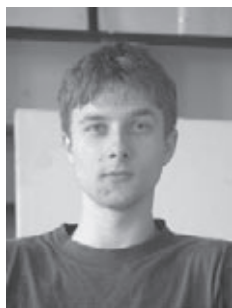
Simbol Isusa Krista kao žrtvenog janjeta često se pojavljuje na liturgijskom ruhu, posebno u vazmenom vremenu.

Nacrtao:
Antonio Purić

Jurica Kos

“A kralj će im odgovoriti: ‘Zaista, kažem vam, što god učiniste jednome od ove moje najmanje braće, meni učiniste!’” (Mt 25, 40)

Ove riječi nalaze se u opisu posljednjeg suda u Matejevju Evanđelju. Zašto sam baš njih odabrao kao nit vodilju u razmišljanju o Isusovu Uskrsnuću, Njegovom Uzašašću i Duhovima? Nekako mi

se čini da mi Kršćani zaboravljamo gdje to Bog prebiva i češće smo skloni zamišljati Nebo kao neko daleko svemirsko prostranstvo gdje Bog živi sa svojim anđelima i svecima, a manje smo sposobni povjerovati da nam Bog progovara iz svakog čovjeka bez obzira kakav on bio. Zar bi Bog bio u jednom pijancu, nekome tko uopće ne mari za Božju ljubav i dobrotu? Teško nam je to povjerovati, a još manje takvima pokazati da ih potpuno poštujemo i ljubimo i takove zbog njih samih i zato jer je Isus umro i za njih i njima svakodnevno pruža svoju ruku, milost, ljubav koja ne poznaje granica. No, ako još jednom pročitamo Isusove riječi, a preporučam vam da si pročitate cijelom poglavlje o Posljednjem su-

du, ne možemo se ne posramiti, jer toliko puta nismo u drugome gledali bolesnog, gladnog, žednog, utamničenog Isusa, nego propalicu kojeg ne treba pomagati već kazniti. To je naša ljudska logika, ali Božja, Isusova logika je potpuno drugačija. Ona

se ne vodi korišću već ljubavlju koja ne pozna granice.

Pitamo se, zašto se Bog utjelovio, postao čovjekom? Jer nas je trebalo spasiti - dajemo si odgovor. Ali od čega, koga, nas je Bog svojim utjelovljenjem spasio? Od vječne smrti, zla, grijeha i tako možemo još nabrajati, a da uopće nismo nimalo svjesni niti shvaćamo što to znači, a znači konkretno ovo: Bog je postao čovjekom da bi nam pokazao tko smo to mi, zašto postojimo, koja je svrha i smisao našeg života i kako to ostvariti, a to su pitanja koja si čovjek bez obzira na obrazovanje i društveni status bezuvjetno postavi mnogo puta u životu i ostaje zbunjen. To nam je objavio u svome Sinu Isusu Kristu. Bog postaje čovjekom da bi čovjeka uzdigao k sebi, svojoj milosti i u zajedništvo svoje ljubavi i to ne samo neke pojedince nego svakog čovjeka. Bog prilazi i ulazi u život svakom čovjeku. Progovara mu i ljubi ga, želi ga

osloboditi od zla i težine grijeha, onih maski koje su se nalijepile po njegovom licu i ne dopuštaju mu živjeti smisleno i sretno. Zato se Bog utjelovio i umro za nas na križu! Kad sam nedavno gledao

film Pasija o Isusovoj mucii i smrti, zapitao sam se zašto je Bog odabrao tu žrtvu i dao se razapeti da bi spasio čovjeka? Mogao je i na drugačiji način i ne tako bolan! Odgovor na to pitanje najbolje nam je dao Apostol Ivan kad je odgovorio da je Bog Ljubav. Svi mi

imamo iskustvo smrti, ne neposredno, ali kad nam je netko u obitelji umro iskusili smo težinu i strah koji uzrokuje smrt. Smrt je oduvijek čovjeku bila misterij, strašno, potresno, nasilno iskustvo. Smrt je taj misterij koji prekida čovjekov život i svojom neminovnošću stalno prijeti i opominje, izaziva valove pitanja na koja čovjek ne nalazi odgovore koje bi mogao činjenično utemeljiti, nego može samo vjerovati. Zašto je Bog odabrao smrt kao žrtvu kojom će spasiti čovjeka od besmisla? Evo odgovora. Jer je Ljubav. A zar postoji veća ljubav

od one roditeljske prema djetetu. Bog je čovjekov Stvoritelj. On ga je iz ljubavi stvorio i pozvao ga biti djetetom. To nam je Isus objavio. Ovako nam je lakše razumjeti: Bog je naš Otac, a svaki otac želi svome djetetu sve najbolje i trudi se poučiti ga u svemu, dati mu savjete, pripremiti ga za što dostojniji život. Tako i naš nebeski Otac. Isus nas je svojim utjelovljenjem i smrću htio spasiti učeći nas, pokazujući nam primjerom kako biti dijete Božje, kao biti čovjek u svom dostojanstvu od Oca nam danom. I nije nam

to razjašnjavao sjedeći u mekanu hramskom naslonjaču, nego bijući poput nas, nama u svemu jednak osim u grijehu. Prošao je kompletan čovjekov život i probleme od neimaštine, teškog i ne plaćenog rada, sukoba s farizejštinama i pokvarenostima raznih

vrsta, i prozrevši naume tadašnjih moćnika koji su Ga htjeli iskoristiti u svoje sebične ciljeve, bio razapet, a prethodno popljuvan, izbičevan, odbačen, prezren, ni kriv ni dužan

i samo zbog toga što se usudio svjedočiti i živjeti za Istinu. I umro je. Prošao je i taj za čovjeka neodgonetljiv i strahovit misterij. Jer nas je ljubio! Jer nas je htio spasiti od ne znanja, laži, oslobodit nas strahova i sumnji koje stalno sije Božji i čovjekov neprijatelj davao i na taj način upropaštava čovjeka okivajući ga okovima trajne smrti daleko od milosti i ljubavi Božje, daleko od iskreno sretnog i smislenog života. Ali tek sad se otkriva Božji trijumf! Isus je uskrsnuo! Demistificirao je i razotkrio taj strašan misterij - smrt, svojom smrću uništio je našu smrt

i više čovjek nije samo Božji stvor, nego je pozvan nasljedujući Isusa biti dijete Božje i živjeti vječno u milosti. Kako se ne bi divio toj svemoćnoj Božjoj mudrosti!? Ali na koji način je to izveo? Ljubeći! Ljubio je trajno i u najbolnijim trenucima, razapet na križu moli Ocu da nam oprosti! Bismo li to mogli i mi? Možemo i želimo li se poučiti, čuti to što nam Isus govori i što nam je primjerom pokazao nasljedovati? Možemo li i hoćemo li ljubiti svakog čovjeka ma kakav on bio, jer i za njega je Krist umro i u njegovu srcu

prebiva? To ostaje na našoj slobodnoj volji. Isusova poruka koju je on svojim životom potkrijepio je jednostavna i iziskuje jednostavan odgovor. Isus je doista jedini pravi put, istina i život, a jedini nacrt i recept smislenog ljudskog života je ljubav, Isusova ljubav, jer samo takva ljubav može umrijeti

i uskrsnuti na život vječni u jedinstvu sa svakim Smislom. Naravno da čovjek ne može sam svojim silama ostvariti taj evanđeoski ideal, ali to se ni ne traži od nas.

Duh Branitelj

Uskoro ćemo proslaviti svetkovinu Duhova. “Odlazeći” Ocu, Isus hrabri svoje učenike i obećaje im Branitelja, Duha Svetoga koji će nas poučavati i jačati u svemu životnom nastojanju nasljedovanja Isusa Krista, ali im govori da moraju ostaniti zajedno u Jeruzalemu dok On ne dođe. Često smo se pitali tko je to Duh Sveti i kako ga prepoznati? Najbolje ćemo to razumjeti na sljedećem primjeru. Svi smo mi tokom svog života nailazili na razne probleme koje nismo znali riješiti i tada bismo se utekli roditeljima pitajući ih za savjet. Napeto bismo slušali savjete koje su nam davali roditelji kako bismo znali riješiti problem i osjećali bismo se istog trenutka jačima, hrabrijima, a sam problem postajao bi sitnicom. A što je za to bilo potrebno? Ponajprije poniznost! Morali smo priznati da ne znamo riješiti problem i da naši roditelji to znaju i da će nam, jer nas jako vole pomoći. Trebalo nam je, dakle povjerenje, jer da nismo imali povjerenje u roditeljsko znanje i iskustvo ne bismo ih pitali za savjet. Tako je i Duh Sveti. On je ta očinska ljubav koja će sve učiniti za svoje dijete kako bi ono bilo sretno. No kao i u primjeru tako i prema Duhu Svetom čovjek mora ponajprije biti ponizan, a zatim mu dati potpuno povjerenje, prepustiti se Njegovu vodstvu. Vjera! A iz vjere djela! I jedini zakon, zakon ljubavi! I jedino mjerilo Bog u svakom čovjeku, jer “što god učinili jednome od ove moje najmanje braće, meni učiniste”. Dragi Prijatelji želim Vama i sebi, o ovim uskršnjim blagdanima, svako obilje vjere, ufanja i ljubavi!

Zvonko Franc

BOG I ČOVJEK

Koji to čovjek skršenih udova reći može?
“Ne znaju što čine oprostite im Bože!”

Kakav se to čovjek svojih boli ne želi riješiti?
Već u bolima svojim može druge tješiti.

Koji to sin govori uz krvavi znoj?
“Evo me i hvala ti Oče moj.”

To može samo On, Bog i čovjek,
Isus Krist naš zauvijek.

Ivana Gavran

SPASENJE

“Ovo je moja zapovijed: ljubite jedni druge kao što sam ja vas ljubio! Veće ljubavi n itko nema od ove: da tko život svoj položi za svoje prijatelje. Vi ste prijatelji moji, ako činite što vam zapovijedam” (Iv 15, 12-15)

Sjedim sama u polutamnoj sobi, a pogled mi neprestano bježi na raspelo na zidu. Mnogima je ono samo ukras na zidu, a ne vide zapravo njegovu bit. Ne pokušavaju otkriti što nam ono pokazuje, predstavlja... Ono je simbol neizmjerne ljubavi Kristove prema svakome od nas. Takva bi ljubav trebala postajati u nama jer Isus je rekao” Ljubite jedni druge kao što sam ja vas ljubio!” Živjeti s Kristom, u Kristu i po Kristu trebalo bi biti načelo svakog čovjeka, no često, možda čak i prečesto ne obraćamo pažnju na sveto evanđelje. Pa u današnje vrijeme i nije lako živjeti u skladu s njime kad nam televizija, mediji nameću svakojake stvari koje nam odvrćaju pažnju od onog bitnog. Bog nas je stvorio razumnima. Dao nam je slobodu odabira. On nam ništa ne nameće. Nije li već samo to dovoljno jak razlog da Ga slijedimo, da pođemo za njim? U Lukinom evanđelju stoji: “Čuvajte se lažnih proroka koji dolaze k vama u ovčjem odijelu, a iznutra su vuci grabežljivci. Bere li se s trnja grožđe ili s bodljikave smokve? Tako svako dobro stablo rađa dobrim plodovima, a nevaljalo stablo rađa plodovima zlim.” Danas su ljudi robovi društva. Pokoravaju se jedni drugima

i trate vrijeme na prolazne užitke ni ne sluteći kako je malo potrebno da bi se ispunili i postali sretni. Bog je naš pastir. Kao što je sam rekao, On poznaje ovce svoje i one poznaju njega. Budemo li vjerovali u njega, budemo li mu služili, on će nam otvoriti oči i moći ćemo s ponosom prepoznati one vukove grabežljivce koji se skrivaju pod maskom vjernih ovaca i koji nam žele nanijeti zlo. Tim zlom smatramo grijeh. Živimo li u grijehu, postajemo duhovno mrtvi i gubimo pravo na vječni život, a osim toga, uništavamo prijateljstvo koje postoji između nas i Boga. Da bi se ponovno približili Bogu potrebno je verovati da je Isus Sin Božji i da je umro za nas, umro i uskrsnuo. Potrebno je iskreno se pokajati i odreći grijeha, jer Isus nas tako uči u svojim molitvama.

I, na poslijetku, predati svoj život Isusu. Primimo li spasenje, dobivamo novi život, Isus ponovo postaje kormilarom našega života, naš život dobiva božansku kvalitetu, postajemo baštinci neba, primamo oslobođenje i Božju pravednost...Zašto još čekati?

Marta Barić

OPRAŠTANJE

ri- Ključna riječ ovog razmišljanja upravo je opraštanje. Nalazimo se u vremenu kada se često susrećemo baš s tom istom ili nekom njoj sličnoj ječi; u Crkvi, na vjeronauku, u raznim glasnicima, na susretima...Znamo li što ona znači ili je samo, baš kao i mnoge druge, “probavljamo” bez nekog razmišljanja? Zapitamo li se što taj pojam označuje u našem životu, što predstavlja za nas? Kad bi postojala knjiga korizme, na njoj bi vjerojatno pisalo opraštanje. Zašto baš to? Zašto ljudi čine tako veliku stvar od toga? Isplati li se uopće trošiti toliko vremena na objašnjavanje ljudima o opraštanju? Ima li uopće nekakve koristi od toga? Da li je zaista tako teško reći oprostiti? Svakodnevno činimo greške koje mijenjaju naše bližnje na način da ih povrijede. Ponekad nismo ni svjesni toga, a ponekad to radimo i namjerno. Često upadamo u svaade i preteško nam je odrediti granicu koja određuje količinu krivnje sukobljenih strana, što ionako nije bitno, jer za opraštanje su potrebne dvije osobe svjesne svojih pogrešaka, svjesne svoje krivnje. Iako uvijek u sukobu ima osobe koja je kriva i koja se treba ispričati, druga osoba također mora priznati svoje pogreške, jer ne možemo očekivati od nekog da se ponizi pred nama, a mi to nismo spremni učiniti za tu osobu. Opraštanju prethodi još jedna vrlo bitna stvar: Spoznaja o tome da smo pogriješili. Ona nipošto nije lagana i

ugodna. Previše razmišljamo o svojom dobiti, a zanemarujemo činjenicu da bi mogli progutati tu ogromnu knedlu, jer nakon toga dolazi olakšanje, mir i zadovoljstvo, ali ne samo na strani osobe koja je molila za oprost, nego i na strani koja je taj oprost pružila. Vrlo je teško reći ja sam u krivu, ja sam pogriješio, meni je žao. Teško je i oprostiti, jer pomišljamo zašto bi mi morali opraštati i zaboraviti na neugodu i doživljenu bol. Teško je bilo i Isusu. Teško mu je bilo dok je visio na križu, probijen čavlima i proboden kopljem, na vjetru i hladnoći,

gol pred svijetom, s trnjem na glavi. Teško mu je bilo, ali je oprostio onim istim ljudima koji su ga bičevali, pljuvali, gađali kamenjem, psovali, rugali mu se, osudili ga i ubili. Nije mu bilo lako, ali je znao da im treba oprostiti. Preslabi smo da bi mogli reagirati na takav način, ali kad bi to mogli, ispravili bi tako puno pogrešaka, uljepšali bi svoj, ali i život bližnjih. Iako je nemoguće postići takvu zajednicu opraštanja, može se uvijek stvoriti zajednica koja teži k tome i to aktivno pokušava ostvariti. Nitko nije savršen, ali svi se možemo truditi da ovaj nesavršeni svijet popravimo. Teško je odjednom samo promijeniti način razmišljanja i postati dobra osoba, ali ako se potrudimo, s vremenom bi se mogli pos-

tići rezultati. Nakon samog čina opraštanja, oprostjenje nije još sasvim gotovo, jer nas ono mora nečemu naučiti, mora nam biti putokaz i stalno prisutna opomena koja nas odvlači od toga da opet pogriješimo. Nakon oprosta treba zahvaliti, kako osobi koja nam je oprostila, tako i Bogu. Nedavno sam imao korisno i poučno iskustvo što se tiče opraštanje. Naime, bio sam duže vrijeme sukobljen s osobom koja mi je prije sukoba značila puno. Nakon što sam pogriješio i povrijedio tu osobu, nisam se ispričao i to me koštalo nekoliko mjeseci mrskih pogleda, ogovaranja i nelagode. Sukob je u međuvremenu poprimio šire razmjere i pretvorio se u to da smo se izbjegavali gdje god smo mogli. Postalo mi je teško, iako to nisam htio pokazati. Ponos? Srećom smo uspjeli, posredstvom starije osobe koja je uočila problem, razgovarati i riješiti problem. Tek sam onda shvatio koliko sam pogriješio i odlučio sam ne pogriješiti na isti način više nikad.

Hrvoje Barić

Isusovo uskrsnuće

Isus je trpio, umro i uskrsnuo za sve nas. Uskrsnuo je za naše grijehе i za nas same. Nekad se pitamo zašto za naše grijehе, pa mi i dalje griješimo. Zato da nam može biti oprosteno i da dalje možemo živjeti čiste savjesti. Neki se ljudi dugo ne ispovjede, misleći što mi to znači da se ispovjedim i onako ću i dalje griješiti. Puno znači ispovjediti se, jer se onda pomiriš s Bogom i samim sobom, te dalje možeš čisto živjeti. Mnogi se pitaju kako znamo da je Isus uistinu sin Božji, kako to da je Isus zaista uzašao na nebo? Isus je sin Božji jer ako smo kršćani moramo vjerovati u ono što Biblija kaže. On je vjerovao u nas ljude, predao nam svu svoju vjeru, ljubav i dobrotu, vjerujući da ćemo mi ljudi to čuvati duboko u svom srcu, toga se držati i u to vjerovati. Jedno moramo zapamtiti: Isus je sve nas volio i još uvijek nas voli, i uskrs-

Emina Purgar

Nacrtala:
Lea Bister

Svjetlosna krunica

Papa Ivan Pavao II. Proglasio je od listopada 2002. do listopada 2003. 'godinu krunice' i dosadašnjim trima otajstvima krunice dodao i četvrto otajstvo koje se zove krunica svjetla. Ime svjetlosna dobila je, jer kako papa kaže, Isus Krist je 'svjetlo svijeta', od Njega izlazi svjetlo. I svaki, koji u Njega vjeruje biva rasvijetljen i prožet tim svjetlom i sam postaje svjetlo.

“Svjetlo istinito, koje rasvjetljuje svakog čovjeka, dođe na ovaj svijet.

U njemu bijaše Život,
i život bijaše svjetlo ljudima.

I Svjetlo svijetli u tami,
I tama ga ne obuže.” (Iv 1,4-9)

Dok moliš krunicu Duh istine treba da te ispuni, da upoznaš Isusa, Sina Božjega. Krunicu treba moliti razmišljajući o poruci i sadržaju otajstva jer to je molitveno čitanje Evanđelja. Bilo da smo mladi ili stari, učenici ili neuki, zdravi ili bolesni, moleći krunicu, ponizno smo pred Bogom, a Bog daje milost poniznima.

Papa Ivan Pavao II. naveo nam je neke temeljne stvari koje nam mogu pomoći da uspijemo moliti krunicom novom snagom, na neki drugačiji način od običnog, da zainteresira i mlade.

Prva stvar je imenovanje otajstva krunice. Prije početka svake desetke trebamo spomenuti 'otajstvo' i navjestiti riječi Svetog Pisma, u kojima se spominje to otajstvo. Jer sva otajstva krunice sjećaju nas na Isusov život, muku i uskrsnuće. Tako krunica razvija potpuno novu snagu u nama, snagu Riječi Božje.

Na drugom mjestu je tišina i šutnja. Nakon imenovanja otajstva trebao bi nastati trenutak tišine: "Blaženi koji riječ Božju slušaju i čuvaju je!"

Papa nam daje ohrabrenje: "Zašto ne pokušati?". Trebali bismo moliti tako da oduševljenje mladih i starih iznova zapali srca. Krunicu trebamo moliti bez dosade.

Ako molimo krunicu svaki dan, papa je dao prijedlog za podjelu krunica na dane u tjednu; npr. ponedjeljak-radosna krunica, utorak-žalosna krunica, srijeda-slavna krunica, četvrtak-svjetlosna krunica, petak-žalosna krunica, subota-radosna krunica i nedjelja-slavna krunica.

Otajstva koja se razmatraju u svjetlosnoj krunici su:

- Isus, koji se u Jordanu dao krstiti. (Lk 3,21-22)
- Isus, koji je na svadbi u Kani objavio svoju slavu. (Iv 2,5-11)
- Isus, koji je navjestio: "Obratite se! Približilo se Kraljevstvo Božje." (Mt 4,17)
- Isus, koji se na gori Taboru preobrazio. (Mt 17,2)
- Isus, koji je na Posljednjoj Večeri ustanovio svetu Euharistiju. (Mt 26,26-28)

Prvo otajstvo svjetlosne krunice: Ako moliš tada će u tvom životu zasjati svjetlo, upoznat ćeš Boga i vječnu slavu. U svom srcu čut ćeš glas s neba: "Ti si moj ljubljani sin, u tebi mi sva milina." Bog je tvoj Otac. On te ljubi, kao što On ljubi svog sina Isusa Krista.

Drugo otajstvo svjetlosne krunice: Na početku Svoga djelovanja objavio je Isus Svoju slavu i onu koju je za nas pripremio. Isus Krist naziva sam sebe zaručnikom, a nas, kršćansku zajednicu, Svojom zaručnicom. Jer naša zaručnica je kao ženidbeni savez: "To je duboko otajstvo.

Treće otajstvo svjetlosne krunice: Isus poziva svakog od nas na obraćenje k Bogu. I to u molitvi i u djelima, koja odgovaraju Božjoj volji. Isus nam kaže: "Molite bez prestanka!" Molitva je izvor uvijek nove snage. Bez molitve presuši je bunar i presahnuje izvor. Trebaš mnogo molitve, jer je svijet davno postao kao razorna bujica, koja sve sa sobom povlači. Samo ako nađeš Boga, naći ćeš samoga sebe. Stoga moraš biti neumoran u trudrost, snagu i svijetlo da te

ce: Na početku Svoga djelovanja objavio je Isus Svoju slavu i onu koju je za nas pripremio. Isus Krist naziva sam sebe zaručnikom, a nas, kršćansku zajednicu, Svojom zaručnicom. Jer naša zaručnica je kao ženidbeni savez: "To je duboko otajstvo.

ce: Isus poziva svakog od nas na obraćenje k Bogu. I to u molitvi i u djelima, koja odgovaraju Božjoj volji. Isus nam kaže: "Molite bez prestanka!" Molitva je izvor uvijek nove snage. Bez molitve presuši je bunar i presahnuje izvor. Trebaš mnogo molitve, jer je svijet davno postao kao razorna bujica, koja sve sa sobom povlači. Samo ako nađeš Boga, naći ćeš samoga sebe. Stoga moraš biti neumoran u trudrost, snagu i svijetlo da te

Četvrto otajstvo svjetlosne krunice: Isus je Živi, Uskrsli, Prisutan; tko u Njega vjeruje, živjet će. Cilj molitve je nutarnja blizina Božja, živo iskustvo Njegove prisutnosti. "Tad se preobrazi pred njihovim očima. Lice mu zasja kao sunce. "Tada su učenici znali: On nam se objavio. Ta ljubav Božja, koju za vrijeme molitve možemo prihvatiti više nego inače, je najveći izvor snage našeg života. Tu nam se približava Kraljevstvo nebesko.

Peto otajstvo svjetlosne krunice: Kad svećenik izgovara riječi pretvorbe, pod prilikama kruha i vina, sam Isus je tu. On nas poziva za 'stol Gospodnji' gdje predaje Svoje tijelo i krv. Kristova žrtva na križu biva prisutna kroz prostor i vrijeme. To je tajna, otajstveni način prisutnosti. Ali to je i snažna stvarnost, koja je postala izvor sve kršćanske snage. Isus je kruh života: On će ti pomoći da dođeš do punine života. Ona se očituje kao radost, kao mir u srcu, kao ljubav i nutarnja sloboda. Najjasniji je znak da je krunica promijenila naš život na bolje i preobrazila ga: ako u nama raste ljubav, radost i mir.

Marinela Mesarek

nacrtao: Filip Lacković

VELIKI JUBILEJ

Bog nam je uvijek bio na prvom mjestu te smo se njemu utjecali u teškim trenucima,...

Za vrijeme župnika Blaža Horvata župni zbor naučio je mnogo novih skladbi. Tako i misu od Vrhovskog i puno uskrasnih te korizmenih pjesama i napjeva, naravno četveroglasno.

Zbor je djelovao u svojoj punoj snazi koja je naročito iskazana na mnogim gostovanjima. Pa tako nastupaju na euharistijskom kongresu, katedrali, Palmotićevoj, Mariji Bistrici, Loboru, Varaždinu,...Zbor je bio na najvećem vrhuncu.

Tada dolazi opet do promjene župnika i na to mjesto dolazi vlč. Stjepan Markušić za kojega su bile 4. mlade mise - Mladena Sinkovića (D.Pustakovec), Tompića (Turčičće), Horvat Ivica (Palinovec) te Novak Ivica (D.Pustakovec). Zbor je uspješno nastupao kod tih mladih misa. Dolazi razdoblje u zboru kada se zbor pomlađuje. Zbor se i brojčano povećava mnogim mladim ženama i muškarcima koji su većinom poznavali note. Pojedini su postali glazbenici pa se puno lakše učilo pjevati.

U to vrijeme ništa novo se nije učilo već se samo ponavljalo staro. Repertoar je bio velik i to je trebalo očuvati, jer mnoga vrijedna (glazbena) djela su bila izgubljena.

Uz izgubljena djela počeo je slabiti interes i pjevači su polako odlazili. Više nište nije bilo kao prije. Neki su umrli, a neki jednostavno više nisu imali poticaja za daljnji rad. Zbor je počeo polako tonuti, jer i sam kantor više nije bio mlad, razne bolesti i nepogode učinile su svoje.

No promjenom župnika (dolazi vlč. Darko Kelemenić) zbor se ponovno budi iz zaborava, blista nekadašnjim sjajem, ...

Tomislav Mihac

nacrtala: Emina Ferenc

Sveti Juraj

Sveti Juraj bio je časnik u rimskoj vojsci u doba cara Dioklecijana.

U Rimskom Carstvu kršćanska religija nije bila dopuštena, pa su mnogi kršćani stradali za svoju vjeru. Za vrijeme progona kršćana, pomagao je uhićenima, dok i sam nije bio uhićen, mučen i ubijen 303.g. u Palestini. Kao mučenik za kršćansku vjeru, proglašen je svetim.

Postao je jako popularan u cijelom svijetu, uzor kršćanskog viteza. Jedan je od najštovanijih svetaca Crkve.

Već u 4. stoljeću u Siriji nalazimo crkve njemu posvećene. U Carigradu, Grčkoj, Rusiji, Engleskoj, Škotskoj izgrađene su crkve njemu u čast.

Štovatelji ga slave kao zaštitnika vitezova - ratnika. I naša župa Sveti Juraj u Trnju slavi ga kao svog zaštitnika - njegov kip nalazi se na glavnom oltaru u župnoj crkvi.

A slavimo ga na njegov blagosiooca proljeća (stoga ga u Najčešće je naslikan na kokako ubija zmaja.

Zmaj je simbol zla, pa je nagende. Tako je u 13. stoljeću kraj grada Silene (u Libiji) bilo je veliko jezero, a u jezeotrovni dah izazivao smrt u približio. Da bi zmaja držali su mu svako jutro donosili progutao. Kad su ovce ponesjednog mladića ili djevojku, zad, na red je došla i kraljeva u bijelu, svečanu haljinu, kao

je princeza plačući, išla sama prema jezeru, moleći molitve svoje nekršćanske vjere. Kralj i građani, okupljeni na zidinama svoga grada, pratili su njezin odlazak očekujući pojavu zmaja i njegovo gutanje djevojke. Iznenada se pojavio vitez na konju s kopljem i mačem u rukama. On joj reče da će je spasiti ako napusti svoje nekršćansko vjerovanje i prihvati kršćansku vjeru. Princeza obeća da će odsada vjerovati u jedinog i pravog Boga, koji ga poslao da je spasi. Juraj je ubio zmaja, privezao ga svojim pojasom oko vrata i kao psa na uzici, doveo u grad. Kralj mu je kao nagradu nudio razne darove i pola svoga kraljevstva. Ali sveti Juraj nije htio primiti te darove. Bilo mu je dovoljno to što su se kralj i njegovi podanici pokrstili i obratili na kršćanstvo.

Legenda nosi pouku da se od loših vladara (zmajeva) narod može spasiti primivši kršćanstvo.

dan 23. travnja i kao danas zovu i Zeleni Juraj). nju, u viteškom oklopu,

rod o Jurju ispleo razne lenastala legenda o zmaju, Pokraj kraljevskog grada ru zmaj ljudožder, čiji je gradu kada bi mu se zmaj podalje od grada, građani dvije ovce, koje bi zmaj tale, kao žrtvu prinostili su koje kocka odabere. Najkćerka, jedinica. Obučena da ide na vjenčanje, mlada

SVETOMU JURAJU, VITEZU

Zdravo, Juraj, svetec slavni, preveliki patron farni!
Blažen koji te poštuje, vnogoga se zla mentuje.

To svedoči kip i pelda, pripečenje kak je negda
divojčica sa v suzami, klečala ti pred nogami.

Falila ti za življenje ti branitel smrti jene,
ar pozoja jesi potral ki skončati ju je hotel.

Nut vezda ju zdravu, živu ti pošilaš k majki dimo:
Hodi, čerka, v moje ime, fali Boga na visine!

Bil si vitez glasoviti vu taboru čudnoviti.
Povolen si bil cesaru, a junakom sem zrcalo.

Se to nesi preštimal, neg Jezuša si vuzaval.
Zato vezda vu nebesi blažen ondi gori jesi.

Prosimo te na koleni, o, naš patron prelubljeni:
Bodi sem nam veren pajdaš, hudim duhom kaj nas ne daš.

Da nam bode došlo hmreti, o, prezmožni Juraj sveti,
rokico nam svojo ti daj v diku neba nas zapelaj!

JURJEVO (ĐURĐEVO)

Uskoro će i Jurjevo - blagdan svetog Jurja. U nekim se hrvatskim krajevima čine jurjevski ophodi, pjevaju se jurjevske pjesme. Ponegdje se stoka kiti vijencima te se po prvi put poslije zime stoka izvodi na pašu, pale se kresovi; taj se dan smatra početkom proljeća. U našem kraju zelenim grančicama i rascvjetanim črensлом kite se ograde.

Uredio: Jurica Kos

USKRŠNJI OBIČAJI

Uskrs je najstariji blagdan kršćanstva. Kršćani slave uskrsnuće Isusa Krista. Po evanđeljima ono se dogodilo u okvirima ondašnje židovske Pashe. Stoga se, kao i Pasha, slavi svake godine u doba punog mjeseca, neposredno iza proljetne ravnodnevnicke.

I u Hrvata, uskrsni su običaji duboko ukorijenjeni u svijest kao svetkovina istinskog veselja i iznova probudene nade. Pučka očekivanja i želje od iskona su okrenuti i pojedinačnom i zajedničkom boljitku. Za takav ideal nikada narodu nije bilo teško životnu svakodnevicu

podrediti obećanom i željenom cilju.

Skrušene molitve, procesije, postovi, obredne vatre, blagdanski spravljena jela i kolači i njihov blagoslov u "vuzmenoj košari", šaranje uskrsnih jaja, uskrsno čestitanje i darivanje, te pjesme u slavu Uskrsa, tek su dio iz riznice pučkih običaja Hrvata.

Nakon poklada slijedi razdoblje "pročišćavanja", koje traje sve do Uskrsa. To razdoblje počinje od Čiste srijede odnosno Pepelnice nazivamo Korizma. Čista srijeda je prvi korizmeni dan, pa ima naglašeno pokorničko značenje. Danas tog dana, za katoličke vjernike, važi propis strogog posta i nemrsa. Tog dana u crkvi vrši se posipanje pepelom kao simbol pokore. Pepeo se dobiva od maslinovih grančica koje se spale na Cvjetnicu prethodne godine.

Crkveni propisi obvezuju svjesnog katolika na održavanje nemrsa u korizmene petke i opsluživanje posta početkom i krajem tog razdoblja: na Pepelnicu (ili Čistu srijedu) i na Veliki

petak. U tom razdoblju preporučaju se mnoga djela, koja se uglavnom prepuštaju svakom vjerniku da pojedinačno odabere kao što su razni oblici odricanja (od cigarete, zabave, kolača).

Na Cvjetnu nedjelju, osam dana prije Uskrsa, nosile su se u crkvu grančice na blagoslov (grančice voćaka, drijenak) koje su bile zavezane bičem i umotane

ukrasnim trakama. Nakon blagoslova nisu se smjele unositi u kuću, nego su se ostavljale na trijemu, da štiti kuću i blago od svakoga zla.

Veliki tjedan koji prethodi Uskrsu obilježen je s nekoliko karakterističnih običaja. Neki od tih običaja prakticiraju se na Veli četvrtak, petak i subotu.

Na Veliki četvrtak zavezuju se crkvena zvona i ona ostaju tako do Velike subote. Dok su

zvona zavezana ne rade se nikakvi poljodjelski poslovi. U zamjenu za zvona koriste se čegrtaljke -škrebetaljke. Ako netko umre u vremenu od četvrtka do subote nisu zvonila zvona.

Veliki petak podsjeća na muku i smrt gospodinovu. To je jedini dan u crkvenoj godini kada se ne slavi sveta misa. Obred Velikog petka ima tri bitna dijela: službu Riječi, poklon križu i svetu pričest.

Velika subota evocira doba Kristova ukopa i ležanja u grobu, a Vazmeno bdjenje pripravlja vjernike na događaj Uskrsnuća. Uvečer pali se vatra i sveti se vatra i voda. Razvezuju se crkvena zvona i pjeva se aleluja. U subotu navečer sprema se jelo koje se nosi na blagoslov u nedjelju u zoru. U košaru se stavlja: kruh (kukuruzni), kuhana šunka, ribani hren, kuhana jaja, kolači (pogača), sol, te se sve prekrije bijelom salvetom. Kod blagoslivljanja se salveta malo odgrne.

Kad se donese sa blagoslova, nareže se od svakog malo na tanjur, te mora svatko od ukućana pojesti to malo. Najprije se zagriže malo hrena, onda jaja sa solju, a potom ostalo. Mrvice i sve što ostane od blagoslovljenog jela brižno se pokupi i baci u vatru. Grijeh bi bio da se po tome gazi ili da se baci drugamo. Takvo blagovanje trajalo je tri dana.

Na Uskrsni ponedjeljak išlo bi se u goste k rodbini.

Marija Mihac

**nacrtao:
Vrzan
Kristijan**

Moj uskrsni dar

Spavala sam do 9 sati. Kad sam se ustala, požurila sam vidjeti pisanice. Razveselila sam se jer je u košarici bilo puuuuno pisanica. Šetala sam oko kuće. Odjednom sam stala. Vidjela sam neku čudnu, sivu hrpicu. Polagano sam prišla toj hrpici. Rekla sam sama sebi: "Pa to je zec!" Uzela sam ga u naručje i dala mu ime Pec. Donijela sam ga u kuću. Mama se razveselila i rekla je da ga mogu imati do kad želim. Rekla sam mami da ću ga pustiti čim se oporavi. Za par dana pustila sam zeca Peca. To mi je bio najljepši uskrsnji dar.

**Iva Ivković
2.razred**

POVIJEST ŽUPE SVETI JURAJ

ŽUPNICI

Iako se župa Sv. Juraj u Trnju spominje već u 14. stoljeću, a kao što smo već prije istakli, najvjerojatnije je još starija, ipak ime jednog od župnika saznajemo tek iz 1501. godine. Znamo samo da mu je ime bilo Mihael. O njegovim nasljednicima saznajemo nešto više, ali tek od 1639. godine, a od 1745. godine možemo redosljed župnika pratiti po župnim matičnim knjigama.

1. MIHAEL	1501.
2. MATO BLAŽEKOVIĆ	1639. - 1688.
3. JURAJ MISLEČIĆ	1688. - 1700.
4. PETAR LACKOVIĆ	1700. - 1701.
5. DANIJEL LENDEL	1701. - 1709.
6. IVAN PINTARIĆ	1709. - 1729.
7. MARKO ŠUBARIĆ	1729. - 3.IX.1763.
8. JURAJ VULAMA	18.1.1764. - 2.IX.1799.
9. MARTIN BERLAK	10.XI.1799. - IV.1828.

MATIJA BLAŽEKOVIĆ

* Prigodom kanonske vizitacije 1688. godine imao je 73 godine, a župnikom je postao prije 49 godina. Već tada je bio tjelesno nemoćan pa više nije mogao služiti misu niti upravljati župom. Župnik Matija Blažeković doživio je u župi teške trenutke. Za to se vrijeme Međimurjem širio protestantizam. Druga opasnost bile su provale Turaka.

JURAJ MISLEČIĆ

* Zaredio se 1686. godine, a upravu župe je preuzeo nakon smrti Matije Blažekovića 1688. godine. Bio je slaba zdravlja i imao je govornu manu. Na sjevernoj strani svetišta uza zid postavio je novi oltar, a župnom dvoru nadogradio je prvi kat.

PETAR LACKOVIĆ

* 1704. godine postao je župnik. Filozofiju je učio u Beču, a teologiju u Bolonji. Bio je dobar pjevač i živahne naravi.

DANIJEL LENGYEL

* Postao je župnikom 1701. godine. Kad se radilo o tome hoće li pavlini iz samostana sv. Jelena kraj Čakovca pripasti hrvatskoj ili mađarskoj crkvenoj provinciji, on je dao svjedočanstvo o hrvatskom Međimurju. Napisao je da u župi Sv. Juraj u Trnju nema niti jednog Mađara i da on jedino na hrvatskom jeziku podjeljuje sakramente.

IVAN PINTARIĆ

* 1706. godine se zaredio. U njegovo vrijeme, 1718. godine župna je crkva bila obnovljena, dobila je novi oltar Bl. Djevice Marije, bila je popločena opekama, dobila je novi krov i novo zvono sv. Antuna.

MARKO ŠUBARIĆ

* Upravljaio je župom 18 godina. Studirao je filozofiju i teologiju u Beču gdje je bio zaređen za svećenika. Sagrađio je novu župnu crkvu jer je prijašnja stradala od potresa 1738. godine

JURAJ VULAMA

* Jedan od najvećih i najznačajnijih župnika u povijesti župe. Župom je upravljao 38 godina. Možemo ga smatrati i "drugim utemeljiteljem" župe. Župnu crkvu je temeljito obnovio i proširio dograđivši joj lijevu pobočnu lađu, postavio je nove oltare, Božji grob, nabavio nove orgulje. Podignuo je i novi župni dvor. Njegovom zaslugom Goričan je postao samostalna župa. Zahvaljujući njemu, Čehovec je pripao župi Sv. Juraj u Trnju.

MARTIN BERLAK

* Nakon smrti ostavio je župi veliku misnu zakladu. Napustio je župu kada je bio imenovan kanonikom Čazmanskog kaptola.

Nakon smrti obnovitelja župne crkve i graditelja novog župnog dvora Jurja Vulame izredali su se sljedeći župnici:

1. STJEPAN HAUSER (28.IX.1828. - 19.XII.1864.)

* Živio je dugo u živoj uspomeni naroda. Bio je vrlo učen. Osim hrvatskog jezika govorio je još njemački, mađarski, latinski, talijanski i francuski. Napisao je mnoštvo knjiga koje su sačuvane u župnoj knjižnici. Bio je profesor na riječkoj gimnaziji. Za njegovo doba bile su podignute kapele sv. Roka u Čehovcu i sv. Ivana Nepomuka u Hodošanu. Obje kapele su podigli vjernici i uzdržavali ih svojom brigom. Župnik je ostavio veliku zakladu od koje se trebalo plaćati školovanje gimnazijalaca iz Sv. Jurja u Trnju.

2. FRANJO ROĐAK (15.II.1865. - 10.XII.1881.)

* Rodio se u Prelogu, župnikom je postao u 52. godini života. Bio je visokog i pognutog stasa, vrlo savjestan, ali dosta povučen i nedovoljno gostoljubiv. Bio je velik dobročinitelj. Doživio je razoran potres koji je 9.XI.1880. godine porušio župni dvor. Srce mu je oslabilo, teško je živčano obolio. Umro je od iscrpljenosti i upale pluća.

3. JURAJ PECZEK (30.V.1882. - 15.XI.1910.)

* 1882. godine postao je župnikom. Bio je otvorene naravi, gostoljubiv i darežljiv. Imenovan je vicearhiđakonom i počasnim kanonikom Čazmanskog kaptola. Župnu crkvu je obojao, sve oltare je podigao iznova, nabavio je nove orgulje i klupe. Umro je u noći između 14. i 15. studenog 1910. godine. Navršio je 64 godine života.

4. ANDRIJA FISCHER (18.V.1911. - 29.IV.1942.)

* Župnikom sv. Jurja u Trnju postao je 18.V.1911. Bio je čovjek čvrstih načela, inteligentan, savjestan... Na sjevernom dijelu župnog dvora prigrađio je kuhinju, bivšu kuhinju je pretvorio u župni ured. Na svoj trošak ogradio je dio dvorišta ogradom od betona i žice. Napisao je "spomenicu župe" u 2 sveska koja predstavlja prvi pokušaj da se napiše povijest župe Sv. Juraj u Trnju.

5. MIRKO KOČLA 8 1942. - 1971.)

* Nakon smrti A. Fischera odmah imenovan upraviteljem župe. Bio je vrlo blag, pun razumijevanja... Njegovom zaslugom uvedeno je proštenje na blagdan Krista Kralja, a u župnoj crkvi je uvedena pobožnost devet prvih petaka

Kralj Tina i Kovač Željka

Isus

Isus je uz tebe, ali ti ga ne vidiš
Isus ti govori, ali ti ga ne čuješ
Isus te vodi, a ti to osjećaš.

Emina Purgar

USKRS

Ti koji si uskrsnuo dušom i tijelom,
Ti koji si se zaogrnuo haljinom bijelom.
Ti koji si kao Bog i čovjek jedan,
Ti koji si vječne slave vrijedan.

Uvijek budi svjetlo mojih noći,
Suzama ne daj na moje oči.
Koracima mojim upravljaj,
Rane moje bolne povijaj.
Samo tvoja slava vječno raste i buja,
Ti si uskrsnuo ALELUJA.

Ivana Gavran

INTERVJU S VLČ. MLADENOM

1. Kratko predstavljanje

Ponajprije izražavam radost zbog novog “projekta” u vašoj - našoj župi. Započeli ste s nečim što iziskuje mnogo truda i napora, no napominjem da je danas veoma teško izdavati časopis a da on nudi vjernicima nešto “novo”, drukčije od mnoštva vjerskih časopisa. Svaki pokušaj je hvale vrijedan, no isto tako moramo znati da bez dobre i kvalitetne informacije vjernik ne može imati uvida u realno stanje života jedne župske zajednice i da time bude potaknut na aktivno uključivanje u sam život te zajednice.

Evo nekoliko kratkih crtica o meni. Zovem se Mladen Vuk i rodom sam iz Hodošana. Rođen sam u Čakovcu 1978. godine, a za svećenika Varaždinske biskupije sam zaređen 2003. godine. Nakon mlade mise dekretom sam dodijeljen župi Prevetog Trojstva u Nedelišću gdje vršim službu kapelana. Ujedno predajem vjeronauk u OŠ Nedelišće i to trećim, četvrtim i osmim razredima.

2. Zašto baš svećenik?

Ne znam mogu li dati zadovoljavajući odgovor na to pitanje, no čini mi se da Vaše pitanje polazi od spoznaje da je svećenički poziv, “posao”, poslanje nešto “čudno”. Istina jest da mnogo ljudi ima krivu ili preciznije rečeno, iskrivljenu tj. nepotpunu sliku o svećeničkom pozivu. Naime, moja slika je već u djetinjstvu o tom pozivu bila nešto drugačija iliti “bistrija” od većine ljudi. Razlog za to leži u činjenici što sam već od predškole bio ministrant pa sam na taj način mogao pobliže dobivati potpunu sliku o tom pozivu. Jasno da je ona s vremenom postajala i jasnija, unatoč ponekim “mutnim” razdobljima tijekom odrastanja i školovanja, no najjednostavniji rečeno: “ Mislim da mi se taj posao sviđa i da se mogu ostvariti kao osoba u tom pozivu!” Ono čega osoba mora biti svjesna jest temeljno opredjeljenje, nazovimo to jednom niti koju slijedite u životu unatoč peripetijama koje život nosi sa sobom. Nije baš sve idealno kako neki ljudi misle.

Fr. Mladen Vuk sa svojom idealnom učiteljicom Magdalenom Brezničar

3. Jesu li se ispunile Vaše nade i viđenja svećeničkog života? Kako je biti svećenik i kakve bi kvalitete morao imati svećenik 21. stoljeća?

Teško je govoriti o ispunjenju dječaćkih snova i nada jer premalo sam vremena u tom novom “bazenu”. Po naravi sam optimist i mislim da je nada odlična bogoslovna krepost po kojoj čeznemo za nebeskim kraljevstvom i vječnim životom kao i za svojom srećom koju je Bog stavio u srce svakoga od nas. Sigurno da se ne bih odlučio za ovaj način života kad bih imao iskustvo trajnog nezadovoljstva. Osoba mora znati što želi u životu i prema tome svatko od nas izabire ono što smatra da je za njega najbolje.

Poslužio bih se jednim citatom iz filma “Keeping the faith” (Vjeruj u ljubav), gdje stariji svećenik daje savjet mlađem svećeniku:

“ Čovjek nikad ne zna je li stvoren baš za tu stvar... ako si svećenik ili oženjeni čovjek izazov je isti. Ne možeš se uz nešto (nekoga) istinski vezati ako ne prihvatiš da je to tvoj izbor kojega uvijek i uvijek iznova činiš!”

Svećenik i u 21. stoljeću mora imati kvalitete koje su imali i svećenici prošlih stoljeća. Ova služba iziskuje dosta razboritosti, duhovnosti (duhovitosti), umješnosti življenja vjere kao i konstantnog i permanentnog obrazovanja. Budući se susrećete s ljudima prije svega treba imati osnovne ljudske kvalitete koje svakome od nas usađuje obitelj i društvo. Ona je temeljna baza iz koje izlazi pojedinac. O njoj uveliko ovisi kakav je ili kakav će biti svećenik. I on se kao i ostali vjernici mora “hraniti” evanđeljem koje uvijek iznova provocira i propitkuje vaš život bez obzira u kojem vremenu živjeli. Originalnost evanđelja jest u tome što je uvijek aktualno bez obzira na promjene u društvu ili pak napredak (nazadovanje) ljudske civilizacije.

4. Često čujemo da su mladi naša budućnost. Kako ih okupiti i potaknuti na aktivan kršćanski život? (iz vlastitog iskustva)

Kada govorimo o mladima onda se obično misli na količinsku prisutnost mladih u životu Crkve. Mislim da je bolje imati kvalitetne ljude. Problem koji nam se ovdje nameće sam od sebe jest činjenica da većini mladih crkveni život ništa ne predstavlja. Bolje rećeno oni ne razumiju “jezik” vjere jer religiozni govor nije dio naše svakodnevice. Napravite anketu u župi na temu koliko religiozne literature pročita prosječni mladi čovjek u vašoj župi pa ćete razumjeti zašto im crkveni sadržaji nisu “IN”.

Ne zaboravimo da je mladima lakše posegnuti za “instant robom” kao što je su MTV i ostali zabavni sadržaji. Ne treba dramatizirati da su mladi neproduktivni

jer navodno im je samo do zabave. Problem leži u činjenici da je bolje ići linijom manjega otpora nego li uložiti malo više truda i na taj način pokazati svoje sposobnosti i rezultate. Možda je previše paničarskog i kritizerskog mentaliteta u našem društvu, a premalo razboritosti i zdrave kritike. Uzmite samo medijsku halabuku koja se digla oko famoznog odgoja u školi kad je u pitanju seksualni odgoj u školi. Na kraju ispada da je jedini problem u kontracepciji, a samo se želi pomoći mladim ljudima u sustavnom i cjelovitom odgoju da budu što zreliji i spremniji za životne izazove.

Mladi su vrlo produktivni i kreativni samo im treba dati prostora za djelovanje u društvu. Najvažnije ih je senzibilizirati da evanđelje donesu na vlastito tržište iskustva i da prema njemu kreiraju svoj život. Naučiti ih da se služe kršćanskom literaturom kad

je riječ o važnim životnim pitanjima i da odgovore na pitanja pronalaze od kvalificiranih ljudi, a ne u kojekakvim časopisima u kojima je dotična novinarka kvalificirana da piše o ljubavnim i sl. problemima, a u drugom časopisu je stručni savjetnik o automobilima i njihovim performansama. Crkva se mora brinuti o mladim ljudima.

Nije li susret mladih u Šibeniku jedan znak da Crkva ipak živi i nastoji dati do znanja da misli na mlade.?!?

Što se tiče okupljanja i načina na koji ćete to učiniti ovisi o vašoj kreativnosti. Mi smo u Nedelišću pokrenuli filmske večeri na kojima se nastoji mladima skrenuti pozornost na drugačiji pristup gledanja filmova. Dobar film poput "Forrest Gumpa" može puno toga jasnije izreći jer je i sam baziran na istoimenoj knjizi. Nastojimo diskutirati o dijalozima, o pojedinim scenama, o likovima i povezati poruku filma s evanđeljem i vlastitim životom. Postoje i drugi načini i metode poput crkvene glazbe ili slično. Ovisi u čemu se najbolje snalazite i u čemu ste kreativni.

5. Uskrsna poruka.

Nadam se da je korizma bila uspješna i urodila ponekim plodovima i da post i pokora nisu bili svrha sami sebi. U svijetlu uskrsne poruke Isusa Krista svim čitateljima "Glasnika sv. Jurja" čestitam Sretan Uskrs. Neka Vas Vazmeno otajstvo preobrazi u Kristove svjedoke kako bi nas ljudi mogu prepoznati po drukčijem tj. evanđeoski kreiranom načinu života.

Kapela Blažene Djevice Marije Kraljice u Donjem Pustakovcu

Kraj potoka "Sratke" u D.Pustakovcu gradi se kapela Blažene Djevice Marije Kraljice. Kamen temeljac blagoslovljen je 22.8.2003.g. Odbor za izgradnju kapele čine:

- Darko Kelemenić, župnik Župe Sveti Juraj u Trnju
- Mladen Čonka, načelnik općine Donji Kraljevec
- Stjepan Kramar, predsjednik Vijeća mjesnog odbora Donjeg Pustakovca
- Franjo Srnc, vijećnik Mjesnog odbora Donjeg Pustakovca
- Branko Vadlja, vijećnik Mjesnog odbora Donjeg Pustakovca
- Ivan Sinković, vijećnik Mjesnog odbora Donjeg Pustakovca
- Vladimir Ivković, vijećnik Županijske skupštine

Kapela se gradi po projektu projektanske kuće "Urbia" iz Čakovca. Projektant je Vesna Makovec dip.ing.grh.

Umjetničko uređenje unutrašnjosti kapele povjereno je domaćem sinu akademskom slikaru Vladimiru Megliču iz Zagreba.

Planirano otvorenje je 22.08.2004. godine (na blagdan Blažene Djevice Marije Kraljice) kad će biti i prvo proštenje u povijesti Donjeg Pustakovca.

Kapela se financira donacijama Župe Sveti Juraj u Trnju, općine Donji Kraljevec, Mjesnog odbora Donji Pustakovec, županije Međimurske, pravnih i fizičkih osoba. Pojedinačne donacije mogu se uplatiti kod župnika župe Sveti Juraj u Trnju.

Igor Ivković

USKRS ZA MENE MINISTRANTA

Moja razmišljanja o Uskrsu nisu samo u vrijeme kad Uskrs slavimo. Uskrs ne želim shvaćati samo kao blagdan jednog dana u godini.

Zbog mog osobnog iskustva Uskrs je za mene veliki događaj, a kako odrastam postajem ga sve više svjestan. Moje iskustvo potječe iz mog ranijeg djetinjstva i tada ga nisam shvaćao u potpunosti.

Imao sam nepunih šest godina kada sam obolio i završio u bolnici. Nakon nekoliko dana boravka u bolnici, dobio sam dijagnozu zloćudne bolesti. Tada nisam znao o čemu se radi ali danas znam da su moji najbliži bili strahovito pogođeni ovime saznanjem i da su osjećali veliku bol, ali ja to nisam mogao na njima primijetiti. Kako su se redali moji dani u bolnici, bivalo mi je sve teže. Želio sam kući i postajao sve nesretniji. Jednom prilikom za vrijeme posjeta rekao sam mami:” Mama zašto sam ja bolestan, a nisam bio zločest, a ti znaš i da sam uvijek s tobom molio? Zašto mi je to Bog dao?” Mama me zagrlila i rekla:” Sine, nije bolest od Boga. Bolest je zlo ovoga svijeta. Do tebe je došla baš zato što si dobar, a Bog na dobrima najrađe vrši svoju volju, a tebi i svima nama on će pokazati svoju moć i dobrotu. Nije ti dao bolest, već nam nudi nešto mnogo ljepše, a to je vjera i nada. Po toj ćeš vjeri brzo ozdraviti i vratiti nam se kući.” Istog sam trenutka prestao plakati i zagrlio sam mamu i šapnuo joj na uho:” Dobro mama, vjerujem

ti jer ti me nikad nisi prevarila.” Mama još uvijek u mom zagrljaju prošapće:” Vjeruj sine, vjeruj i ne zaboravi one naše molitve prije spavanja.”

Prošlo je vrijeme posjeta i morao sam se oprostiti od mame. Otišla je s obećanjem da ćemo se sutra vidjeti. Bio sam tužan, ali te večeri zaspao sam s molitvom Anđelu čuvaru na usnama. U mojim mislima su odzvanjale riječi, vjera i nada. Nisam ih potpuno razumio, ali mislio sam, ako ih je izrekla moja mama onda su sigurno vrlo važne.

Naredni dani prošli su mi nešto lakše, zahvaljujući nježnosti i ohrabrujućim riječima moje majke. Jednog je dana upravo dotrčala u moju sobu i bez pozdrava u jednom dahu izgovorila:” Sine, ideš kući! Tvoja doktorica kaže da ćeš se i kod kuće uspješno oporaviti.” Ništa nisam pitao jer i ništa mi drugo nije bilo važnije povratka najmilijima. Tek nakon nekoliko godina mogao sam shvatiti da su naknadne pretrage pokazale da se kod mene radilo o bezazlenoj bolesti, a prva dijagnoza prozvana je greškom. Tri godine nakon tog događaja, primio sam prvu sv. pričest, a ujedno postao ministrant. Kao ministrant

pozornije sam slušao svećenika kod sv. Mise jer sam mu bio blizu.

Poseban dojam u mojoj ministrantskoj službi

na mene je ostavio prvi Uskrs kada sam kao ministrant stajao kraj svećenika. Slušao sam propovijed i moram priznati da nisam baš sve razumio. Ali kad je svećenik izgovorio posljednju rečenicu začuđeno sam ga pogledao jer sam začuo” Draga braćo i sestre bez vjere nema nade u uskrsnuće” Glavom su mi proletjele riječi vjera i nada. Pomislio sam.” Pa to su riječi moje mame kad sam bio u bolnici”

nacrtao: Denis Jankulija

Kraj mise dočekao sam u laganom nestrpljenju jer sam htio čim prije doći do mame koja je isto bila na misi. Sustigao sam je na vratima crkve i upitao:” Mama jesi li čula?” Pogledala me, nasmiješila se i rekla:”Jesam, sine, čula sam, znala sam da ćeš jednog dana shvatiti!” Shvatio sam tada i postajao svjesniji da moja razmišljanja o Uskrsu ne mogu odvojiti od svog osobnog iskustva i dviju prekrasnih riječi-VJERA I NADA.

Svoj boravak u bolnici i prvu zloćudnu dijagnozu ne običavam zvati greškom već školu u kojoj sam mnogo naučio iako sam kasnije shvatio značenje meni najdražih riječi-VJERA I NADA.

KREŠO GAVRAN

DUH SVETI U NAŠEM

U ime Oca i Sina i Duha Svetoga. Kad se ujutro pomolim odmah se sjetim nakon ovih riječi prisustva Duha Svetoga u meni za taj dan. Željela bih da me Duh Sveti vodi svaki dan, jer nas On uči slobodi, istini, povjerenju i ljubavi. Mislim da nas Duh Sveti vodi svojom snagom da ne popuštamo pred zlom koje je u nama i oko nas. Uvečer prije spavanja prilikom izgovaranja početka molitve - u ime Oca i Sina i Duha Svetoga, predajemo se Božjem Duhu da budemo puni nade, vjere i ljubavi.

Tamara Blažeka i Karmen

STATISTIKE

UMRLI (Od 09.03. do 28.03.2004)

Marija Švenda (Čehovec)

Barbara Blagus (Hodošan)

Marija Pavlic (Donji Hrašćan)

Ivan Baranašić (Palinovec)

Karolina Trstenjak (Čehovec)

Marija Branilović (Turčišće)

Marija Fileš (Palinovec)

Ukupno do danas 2004. godine 18.

PROŠTENJA U ŽUPI SVETI JURAJ U TRNJU

Budući da u korizmi nema ni krštenja ni vjenčanja pa bih htio iskoristiti ovu stranicu da se prisjetimo svih naših proštenja u župi koje rado slavimo. Mnogi ih već znaju napamet, ali zbog mlađih i onih koji su došli u našu župu (doselili se ili priženili, priudali), stavljam kao podsjetnik da se sa svima nama raduju.

SVETI JURAJ U TRNJU

1. Proštenje Svetog Jurja Mučenika (23.04). Glavno proštenje za čitavu župu
2. Gospa Karmelska (Škapularska). Slavi se na dan ili nedjelju nakon 16.07.

DONJI PUSTAKOVEC

1. Proštenje Majke Božje Kraljice.(Slavi se 22.08. ili u nedjelju nakon blag.)
2. Večernjica na Gospu Škapularsku (Proštenje) Do sada bila praksa

PALINOVEC

1. Proštenje Presvetog Trojstva (Slavi se u nedjelju na sam dan)
2. Svetkovina Svetog Josipa (Misa za dan mjesta na samu svetkovinu 19.03)

ČEHOVEC

1. Proštenje Svetog Roka (Slavi se 16.08. ili u nedjelju nakon blagdana)
2. Misa za Anino (26.07)
3. Misa na Florjanovo (04.05)

HODOŠAN

1. Proštenje Svetog Ivana Nepomuka (Slavi se 16.05. ili u nedjelju iza blagdana)
2. Misa na Anino (26.07)

DONJI HRAŠĆAN

1. Prošteje Svete Obitelji (Slavi se u nedjelju nakon 14.09)

TURČIŠĆE

1. Proštenje Krista Kralja (Slavi se u zadnju nedjelju mjeseca listopada)

Župnik Darko

Nacrtala: Eva Sirc

Mladi mladima, svima koji se tako osjećaju i Vama malo stari-

Svake subote, mi mladi sastajemo se na župnome dvoru. Tamo održavamo susrete mladih. Pitate se što sve radimo? Imamo kratko teološko predavanje. Predavanje nam održava svima vama poznati Zvonko Franc, a ponekad i Predrag Brezničar. Raspravljamo o aktualnim temama, pjevamo, molimo, održavamo meditacije... To sve nas često potiče na razmišljanje, ali i na neke promjene u životu. Ponekad se poigramo "Čovječe ne ljuti se", pikado, dečki bace "Belu", a za vas dečke postoji i nogomet... Imamo skupinu svirača koji nas prate u našim pjesmama. 27. i 28. ožujka neki

od nas bili su i družili su se s mladima naše biskupije na križnom putu, pa ako niste bili ovaj put ne morate brinut, jer Planinarski križni put organizirat će se i sljedeće godine pa nam se pridružite! Kako je bilo pročitajte i razgledajte slike u ovom broju našeg župnog lista. 24. i 25. travnja neki od nas idu u Šibenik na susret mladih naše domovine. Ako se niste prijavili ovaj put, opet imate priliku druge godine, a o tome ćemo Vas još izvijestiti. Sudjelovali smo i na križnome putu u našoj župnoj crkvi gdje smo čitali postaje i razmatrali o mucu Isusovoj, ali vidjeli i Vaša lica i čija iskustva i razmišljanja bi smo rado čuli i podijelili na našim susretima pa nam se pridružite, jer ono što možemo zajedno nije ravno onome što možemo učiniti sami kao pojedinci! Ako čitate ovo, tad čitate i naš župni list kojeg stvaramo, pa Vas pozivamo da nam se pridružite kako bi smo zajedno još više obogatili naš duhovni i kulturni rast svojim prijedlozima, idejama, člancima, slikama... Hvala svima koji kupujete ovaj list jer nam pomažete da pokrijemo troškove tiskanja! Nadamo se da Vam se sviđa! Kao i za Božić, napravili smo i za Uskrs prigodne čestitke pa Vam zahvaljujemo što ste nas podržali kupnjom tih čestitki. Imamo tisuću ideja, a najveći je problem jedino u tome što nam nedostajete upravo Vi! Kako bi smo naše mise približili nama i čim više uključili naše mlade glasove u pjesmu, želja nam je pokrenuti župni bend, što smo i uspjeli i već smo snimili jednu vlastitu pjesmu za potrebe natječaja za Uskrs-fest, no najveći je problem ovaj put u opremi koje uopće nemamo, zato pozivamo i obraćamo se Vama malo starijima da nas pomognete svojim darovima i prilozima kako bismo nabavili svu opremu koja će ostati i za sljedeće generacije. Darove možete uplatiti na žiro račun 3100165261 kod Međimurske banke, a mi vam možemo zajamčiti da ćete uskoro imati priliku uvjeriti se da vaš dar i novčani prilog nije uzalud potrošen, jer ulagati u ljude je najisplativije i najtrajnije investicija. Hvala Vam od srca! Kao što sam napisala, imamo tisuću ideja i želja, ali nedostajete nam Vi!

Pridružite nam se! Sretan Vam
i blagoslovljen Uskrs!

sastavila: Emilija Vadjla

SUSREO SAM ISUSA

Mladi Brian dobio je u školi zadaću pod naslovom: “Susreo sam Isusa”.

Nakon što je završio i pročitao ga pred razredom, vratio se kući s riječima: “Oborio sam ih s nogu. Ovo je najbolje što sam ikad napisao.” Na žalost, bilo je to i zadnje. Brian je poginuo nakon tjedan dana. Njegovi roditelji zatražili su i dobili od škole njegov posljednji rad i kad su vidjeli o čemu se radi, utješeni su kopije toga razaslali svojoj rodbini.

Brianov esej:

Na mjestu između sna i jave, našao sam se u jednoj sobi. Nije bilo namještaja. Samo je jedan zid bio pokriven ladicama na kojima su bile kartice. Onakvim ladicama, kakve se koriste u knjižnicama i na kojima po abecednom redu pišu imena autora, djela itd. Ali natpisi na ovim ladicama - koje su sezale od poda do plafona, a na lijevo i desno se protezale nepregledno - bili su vrlo različiti.

Prva koja mi je privukla pažnju, kad sam prišao tom zidu, imala je naslov: “Djevojke koje su mi se sviđale.” Otvorio sam je i počeo listati među karticama. Brzo sam je zatvorio zgranut spoznajom da prepoznajem sva imena ispisana na njima. I tada, bez da mi je itko rekao, shvatio sam gdje se nalazim.

Ova beživotna soba ispunjena kartotekom bila je katalog moga života. Tu je bio upisan svaki moj trenutak moga života, veliki i mali, toliko detaljno da to ni moje pamćenje nije obuhvaćalo. Čuđenje, znatiželja, pa i užas pomiješali su se u meni kad sam ih počeo nasumice otvarati i istraživati sadržaj. Neke su sadržavale radost i drage uspomene; druge osjećaj stida i kajanja, tako intenzivno da sam se okrenuo bojeći se kako me netko gleda preko ramena. Naslov

“Prijatelji” bio je do “Prijatelji koje sam izdao..”

Naslovi su bili nanizani od zemaljskog prema nadnaravnom. “Knjige koje sam pročitao,” “Laži koje sam izrekao,” “Utjeha koju sam pružio,” “Šale kojima sam se smijao.” Neke su bile smiješno izravne: “Ono što sam vikao na bracu.” Drugima se i nisam mogao smijati: “Što sam uradio u srdžbi”, “Ono koje sam prigovarao roditeljima iza njihovih leđa.”

Moje iznenađenje sadržajem nije prestajalo. Često je bilo više kartica nego što sam očekivao. Katkad manje nego što sam se nadao. Bio sam zatrpan, zapanjen količinom života koji sam živio.

Je li moguće da sam u nešto prošlih godina svoga života imao vremena da popunim svaku od ovih tisuća ili čak milijuna karata? Međutim, svaka karta je potvrđivala da jesam. Svaka je bila ispisana mojim vlastitim rukopisom. Svaka potpisana mojim potpisom. Kada sam izvukao ladicu s natpisom “TV emisije koje sam gledao”, primijetio sam da je sadržaj pretrpan. Kartice unutra bile su čvrsto stisnute jedna uz drugu, a ladica kao da nije imala kraja. Zatvorio sam je. Posramljen. Ne toliko kvalitetom emisija koje sam gledao, već gubitkom vremena koje su te kartice predstavljale.

Kada sam došao do natpisa “Požudne maštarije,” tijelo mi se ohladilo. Izvukao sam ladicu centimetar ili dva, bez imalo želje da joj mjerim veličinu, i iščupao jednu od kartica. Zgrozio sam se na detaljnost kartice. Pozlilo mi je kad sam shvatio da su i takvi trenuci

zapisani. Obuzeo me gotovo životinjski bijes. Svijest mi je obuzela samo jedna misao: Nitko ne smije vidjeti OVE kartice!

“Nitko ne smije vidjeti ovu sobu! Moram ih uništiti!” U ludilu sam istrkao tu ladicu. Sada nije važna njena veličina. Morao sam je isprazniti i spaliti kartice. Ali kad sam je uzeo za kraj i počeo tresti na zemlju, nisam mogao izbaciti ni jednu karticu. Očajno, izvukao sam jednu karticu i pokušao je poderati. Samo da bih vidio da je tvrda od čelika dok sam to pokušavao.

Poražen i potpuno bespomoćan, vratio sam ladicu na njeno mjesto. Naslonjenog čela na zid ispustio sam dug, samosažaljivi uzdah.

I tada sam ga ugledao. Naslov “Ljudi za koje sam molio.” Ručka na toj ladici bila je sjajnija nego na ostalim, možda nikad upotrebljavana. Povukao sam je - i mala ladica - možda desetak centimetara duga, ostala mi je u ruci.

Na prste jedne ruke mogao sam nabrojati kartice koje je sadržavala. I tada su se pojavile suze. Počeo sam plakati. Jecajima tako dubokim da su boljeli. Započinjali su u mom stomaku i tresli mnome. Pao sam na koljena i zaplakao. Od stida, golemog stida, zbog svega ovoga.

Police su se vrtjele u mojim suznim očima. Nitko, nikad - nikad - ne smije znati o ovoj sobi. Moram je zaključati i sakriti ključ.

Ali kad sam obrisao suze vidio sam Njega. Ali, NE! Ne On! Ne ovdje! Bilo tko, samo ne Isus. Bespomoćno sam gledao kako otvara ladice i čita sadržaj. Nisam mogao podnijeti da vidim njegov odgovor. U pojedinim trenucima mogao sam vidjeti njegovo lice. I vidio sam... tugu... dublju nego je moja vlastita.

Izgledalo je da ga intuicija vodi do najgorih ladica. Zašto je morao pročitati bas svaku? Konačno, okrenuo se i pogledao me s drugog kraja sobe.

Pogledao me sa sažaljenjem u očima. Ali to me sažaljenje nije razbjesnilo. Spustio sam glavu, pokrio lice rukama i ponovno počeo plakati. Došao je do mene i zagrlio me. Mogao je reći toliko toga. Ali nije rekao niti riječi. Samo je zaplakao sa mnom.

Tada je otišao natrag prema zidu. Počevši od početka sobe, uzeo je jednu po jednu ladicu i na svakoj kartici počeo ispisivati svoje ime preko mojega. “Ne!” povikao sam jureći prema Njemu. Sve što sam mogao reći bilo je “Ne, Ne,” dok sam trgao karticu iz njegove ruke. Njegovo ime ne smije biti na ovim karticama. Ali bilo je tamo, ispisano crvenom, bogato crvenom, tako tamnom, tako živom...

Isusovo ime pokrilo je moje. Ispisano njegovom krvlju. Nježno mi je uzeo karticu.

Tužno se nasmijao i nastavio sa poslom. Mislim da nikada neću razumjeti kako je to uspio raditi tako brzo, ali nakon kratkog vremena zaklopio je posljednju ladicu i vratio se k meni. Prebacio mi je ruku preko ramena i rekao, “Svršeno je.”

Ustao sam i on me je izveo iz sobe. Nije bilo ključa na tim vratima.

Trebalo je ispisati još kartica.

“Sve mogu u Kristu koji me jači.”- Fil. 4,13

CHRISTA MEVES: Želim se promijeni-

Na samom početku moram reći da je knjiga ostavila dubok dojam na mene. U ovoj knjizi riječ je o dvoje supružnika, odnosno bračnom paru SUZANI i URSU. Iz pročitane djela možemo zaključiti da su SUZANA i URS imali jedan sretan brak, razumijevajući i bez ikakvih konflikata, no na kraju knjige saznaje se da su imali mnogo problema u životu i braku. Naime, URS je SUZANU varao s drugom ženom RENATOM, a SUZANA mu je sve to oprostila. Kao drugi problem može se navesti njihov sin Ernest od kojeg su očekivali vrlo mnogo, a njihova očekivanja nisu bila ispunjena. Ernest je bio zaostao u intelektualnom i fizičkom razvoju pa su se URS i SUZANA mnogo puta ljutili zbog toga. Zapravo htjeli su napraviti iz njega nešto što je nemoguće, kao kad neku osobu prisiljavamo na nešto, a ona kao da se trudi na to pristati ali nikako da uspijeva. Moram reći da me se SUZANA jako dojmila kao osoba, jer sva pisma koja je pisala svom mužu bila su pisma iz srca. Pisma govore o jednoj nesebičnoj ljubavi, ljubavi koja je tako velika prema njemu i to je nešto što me dirnulo duboko u srce. Ona mu ništa ne zamjera, čak ga i ne kudi radi pogrešaka jer svi smo mi samo ljudi; ljudi s manama i vrlinama. Ona je svim tim pismima pokušavala pomoći svom mužu, a nije se ni manje ni više radilo o njegovoj sreći. Sreća ljudi izvire iz ljubavi, a ona nije nikakav proizvod već DAR BOŽJI. SUZANA je molila za njega i uvijek ga podsjećala da im vjera u Boga može pomoći. Kad je URS počeo vjerovati u Boga i biti iskren, mogao je osjetiti svu toplinu i iskrenu ljubav koju je SUZANA osjećala sve te godine njihovog braka. On je u to

počeo vjerovati nakon srčanog infarkta. SUZANA se veselila malim stvarima kao npr.: cvijeću, mirisu šume, jutarnjoj šetnji, zvijezdama na nebu. Ona je htjela da zajedno prožive i neku duhovnu povezanost kroz brak. Htjela je da razmjenjuju mišljenja, da zajedno maštaju, jer kad ona zna njegove osjećaje i razmišljanja, lakše će mu pomoći u teškim trenucima ili u trenucima bračne krize. Da bi se ljubav mogla darivati, mora je On najprije primiti.

Mislim da je ovo vrlo poučna knjiga koja je stvarno prožeta velikom iskrenošću i nesebičnom ljubavlju. Otkriva nam tajnu za naš budući bračni život, a ta tajna je duboka i ostvariti se može uz mnogo ustrajnosti s otvorenim srcem. Radi se o tome da bi trebalo u budućnosti još mnogo učiti o mogućnostima zajedničkog života, zajedničkog dozrijevanja kroz razgovor o međusobnom poštovanju i spremnosti na opraštanje, jer će tek tada biti otkrivena duboka tajna sreće i bračnog života. UZ BOŽJU POMOĆ I ŠIROM OTVORENOG SRCA NIŠTA NIJE NEMOGUĆE!

Marjana Radić

Nacrtala: Dajana Kovačić

GLADIJATOR

- film o ljubavi, osveti i dostojanstvu

Redatelj: RIDLEY SCOTT

Gl. uloga: RUSSELL CROWE

Rimskim carstvom vlada car Marko Aurelije. Njegov general Maxim (Russell Crowe) vodi bitke u kojima stalno pobjeđuje. Kada car osjeća da mu se bliži kraj, krunu želi ostaviti Maximu na što njegov sin Komod okrutno djeluje. Ubio je svog oca i preuzeo prijestolje. Tada pun mržnje Komod ubija Maximovu obitelj, a njega uhiti. General je uspio pobjeći, ali dolazi među gladijatore. Proslavi se u borbama u areni. Kada car Komod naredi da Maxim nastupa u rimskoj areni, započinje generalov osvetnički pohod...

To je fantastična priča o čovjeku koji se do samog kraja bori za obitelj, Rim i svoje dostojanstvo. Film nas vodi kroz strašne spletke i zaplete. On nas uči da se trebamo boriti za ono što želimo, da trebamo dati sve od sebe da postignemo nešto što smo obećali ili što smo si zamislili. Unatoč svim preprekama, gladijator je išao dalje. Znao je što želi. Vjerovao je da on to može i da će učiniti ono za što se trudi. Jer samo vjerom i nadom je mogao postići to što je postigao. Iako se car na kraju nepošteno borio, nije mu uspjelo ono čemu se nadao.

Tehnički gledano, u filmu je mnogo krvi pa ga ne bi preporučila djeci. Ima dosta strašnih scena u kojima je zorno prikazan pokolj.

Film je fantastičan i slažem se s kritičarima da je on remek - djelo za sva vremena.

Ulovio Štef zlatnu ribicu, a ona veli imas tri zelje, ali sve sto pozeliš susjedu duplo. Štef zaželi kravicu, kad odmah u susedovom dvorištu dvije, Štef zaželi hižu - kod suseda dvije. Vidi Štef da ne bu dobro, pa se zamisli i zaželi da mu iskopaju jedno oko.

Ide Mujo Saharom s ručnikom na ledima i naleti na beduina pa ga upita: Jel l bolanm koliko ima do mora? Pa negdje oko 3000 km.

Je vala al plaža vam je super!

ZABAVNA STRANA

Zašto ste pucali u kolegu lovca?- upita sudac

-Pa, učinilo mi se da je srndać...

-A kad ste primjetili zabunu?

-Kad je srndać uzvratio paljbu.

Gost u restoranu dugo se muči da na vilicu zabode jednu maslinu, koja mu je stalno izmicala. konobaru dojadilo to gledati, pa dođe do stola i čačalicom zabode maslinu, te je ponudi gostu.

-E, da! -reče gost-lako vam je sad bilo uhvatiti maslinu kad sam je ja već dobro izmorio.

Išao svećenik s vjeroučenicima u Mariju Bistricu, vlakom. U vlaku naišli na jednu ženu koja je neprestance hodala gore-dolje po hodniku vlaka. Svećeniku to malo dojadilo pa će ženi: "Gospodo, sjednite malo, umorit ćete se ovako..." Žena mu odgovori: "Znate, gospon velečesni, ja sam se zavjetovala Majci Božjoj da ću ići na Bistricu pješice!"

Vozi se svećenik na starom drndavom biciklu. Zaustavi ga policajac i kaže mu: "Oče, kako možete voziti taj neispravan bicikl!? Može vam se nešto dogoditi!" Svećenik mu odgovori: "Ne plašim se, Bog je sa mnom..."

-E, Kad vas je dvojica onda ćete platiti dvostruku kaznu.

Psihijatar govori pacijentu:

-Dogada li vam se kad čujete glasove i kad nikoga ne vidite?

-Da, prilično često...

-Kako? Kada?

-Pa... svaki put kad telefoniram!

uredio:Goran Novak

